

ČERNÁ KRABICE

JOE HILL

**ČERNÁ
KRABICE**

 Beta
Nakladatelství

Copyright © Joe Hill 2007
Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers
Translation © Adéla Bartlová, 2007
Original English title: HEART-SHAPED BOX
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2022
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-417-8

PRO MÉHO TÁTU, KTERÝ PATŘIL MEZI TY DOBRÉ

JAK MOHOU MRTVÍ O NĚCO USILOVAT?

– Alan Moore, *Voice of the Fire* –

ČERNÝ PES

1 Jude měl soukromou sbírku.

Ve studiu na zdi mezi platinovými deskami visely zarámované kresby sedmi trpaslíků. John Wayne Gacy je nakreslil ve vězení, kde čekal na popravu, a poslal mu je. Gacy miloval staré zlaté disneyovky stejně jako malé chlapce a Judovu muziku.

Jude vlastnil lebku venkovana ze šestnáctého století, který podstoupil trepanaci, aby se zbavil démonů. Otvor používal jako stojánek na tužky.

Patřilo mu také tři sta let staré doznání podepsané čarodějnici. „Mluvila jsem s černým psem, kterýžto mi slíbil, že bude krávy trávit, koně jančit a dítkám škodit, přenechám-li mu svou duši, a na to jsem mu řekla ano a nechala ho ze svého prsu sát.“ Zemřela na hranici.

Měl i ztuhlou a odřenou oprátku, na které na přelomu století v Anglii oběsili člověka, šachovou desku, která patřila malému Aleisteru Crowley-mu, a sadistický film se skutečnými vraždami. Z toho filmu byl opravdu ne-svůj. Dostal se k němu přes jednoho policistu, který zajišťoval bezpečnost na nějakých show v Los Angeles. Policajt mu sdělil, že to video je odporné. Říkal to s jistým nadšením. Jude se na film podíval a musel souhlasit. Byl odporný. Také nepřímo pomohl uspíšit konec Judova manželství. Přesto si ho nechal.

Spousta předmětů ve sbírce podivností byly dárky zaslané fanoušky. Jude si málokdy něco sám koupil. Ale když Danny Wooten, jeho osobní asistent, objevil na internetu ducha na prodej a zeptal se, jestli ho má koupit, Jude nad tím nemusel dlouho přemýšlet. Jako když jdete na jídlo, dozvíte se o speciálním menu a rozhodnete se ho zkusit, aniž byste se podívali do jídelního lístku. Některá impulzivní rozhodnutí zvažovat nepotřebují.

Danny měl kancelář v poměrně nové přístavbě na severovýchodním konci Judova členitého, sto deset let starého statku. Kancelář byla vybavena klimatizací, obvyklým kancelářským nábytkem a zátěžovým kobercem v barvě bílé kávy, takže na rozdíl od zbytku domu působila zcela neosobně. Mohla by to klidně být i čekárna u zubaře, nebýt koncertních plakátů v kovových rámech. Na jednom z nich se skvěla sklenice napaňaná zirájícími očními bulvami i s krvavými vlákny nervů. Plakát zval na turné Oči jen pro tebe.

Přístavby Jude litoval záhy poté, co byla dokončena. Nechtěl jezdit čtyřicet minut z Piecliffu do pronajaté kanceláře v Poughkeepsie, ale pořád by to bylo lepší než mít Dannyho Wootena přímo v domě. Danny a jeho práce mu tady seděli přímo za krkem. Jude v kuchyni slyšel, jak v kanceláři zvoní telefony, někdy dokonce oba dva přístroje najednou, a dohánělo ho to k šílenství. Už celá léta nenatočil desku, od doby, kdy zemřeli Jerome a Dizzy (a kapela s nimi), skoro nepracoval, ale telefony přesto zvonily a zvonily. Měl pocit, že je obklíčen armádou žadatelů o chvilku času a nikdy nekončícím proudem pracovních požadavků, smluv a kontraktů, propagace a vystoupení, práce společnosti Judas Coyne Incorporated, kterou nikdo nedělal, a přesto o ni byl neustále zájem. Doma chtěl být sám sebou, ne obchodní značkou.

Danny většinou do domu nechodil. Měl sice své chyby, ale do Judova soukromí nelezl. Pokládal ho však za kořist v momentě, kdy Jude vešel do kanceláře – což dotyčný činil bez většího potěšení asi tak čtyřikrát nebo pětikrát denně. Přes kancelář se nejrychleji dostal do stodoly a ke psům. Mohl by se Dannymu vyhnout, kdyby šel předními dveřmi a obešel dům, ale odmítal se nenápadně plížit vlastním domovem, jen aby se vyhnul Dannymu Wootenovi.

Kromě toho se nezdálo pravděpodobné, že by Danny pokaždé našel něco, s čím by ho mohl otravovat. Ale kupodivu vždycky něco měl. A když neměl něco, co vyžadovalo okamžitou pozornost, chtěl si aspoň popovídat. Danny pocházel z jižní Kalifornie a nikdy nezavřel ústa. Byl schopný vychvalovat před úplně cizími lidmi výhody požívání pýru, po kterém prý mimo jiné budou vaše exkrementy vonět jako čerstvě posekaná tráva. Bylo mu třicet, ale dokázal se s poslíčkem z pizzerie bavit o PlayStation a skateboardech jako čtrnáctiletý kluk. Danny se vážně svěroval opravářům klimatizace, vykládal jim, jak se jeho sestra v pubertě předávkovala heroinem

a jak našel před pár lety tělo své matky, která spáchala sebevraždu. Nebylo možné ho nijak přivést do rozpaků. Stydlivost pro něj byl neznámý pojem.

Jude nakrmil Anguse a Bon a vrátil se do domu. Překonal polovinu Dannyho bitevního pole a už si myslel, že možná kanceláři proklouzne nepovšimnut, ale vtom Danny pronesl: „Hej, šéfe, koukni na tohle.“ Danny pokaždé začínal touhle větou a Jude se jí naučil děsit a nenávidět ji, protože pravidelně bývala předejrou k půl hodině ztraceného času, vyplňování formulářů nebo čtení faxů. Potom mu Danny řekl, že někdo prodává ducha, a Jude na nevraživost zapomněl. Popošel ke stolu a podíval se Dannymu přes rameno na monitor.

Danny objevil ducha na internetovém aukčním serveru, ne přímo na eBay, ale na jednom podobném. Jude přejížděl očima popis a Danny četl nahlas. Danny by si kvůli Judovi urval od úst poslední sousto. Jeho podřízenost Judovi připadala upřímně odpudivá.

„Nabízím ducha svého nevlastního otce,“ četl Danny. „Můj starý nevlastní otec před šesti týdny náhle zemřel. Byl zrovna u nás. Neměl vlastní domov, a tak cestoval od příbuzného k příbuznému, zdržel se měsíc nebo dva a zase odjel jinam. Jeho smrt všechny zaskočila, zvláště moji dceru, která si s ním velmi rozuměla. Nikoho by to nenapadlo. Byl aktivní až do samého konce. Nikdy neseděl u televize. Každý den vypil sklenici pomerančového džusu. Měl všechny zuby vlastní.“

„To je blbý vtip,“ pravil Jude.

„Neřekl bych,“ opáčil Danny a pokračoval: „Dva dny po pohřbu ho moje holčička zahlédla, jak sedí v pokoji pro hosty, který se nachází přímo proti její ložnici. Po tom zážitku nechtěla zůstat sama ve svém pokoji, ani chodit nahoru. Utěšovala jsem ji, že dědeček by jí neublížil, ale řekla mi, že se bojí jeho očí. Prý měl místo nich jen černé skvrny a nemohl nic vidět. Od té doby spala u mě.“

Nejdřív jsem si myslela, že se jí to jen zdálo, ale není to tak. V pokoji pro hosty je pořád chladno. Prohledala jsem ho a zjistila jsem, že největší zima je ve skříni, kde visí jeho nedělní oblek. Chtěl v něm být pohřbený, ale když jsme ho v pohřebním ústavu oblékli, nevypadal v něm dobře. Lidé se po smrti trochu scvrknou, protože se z nich vysuší voda. Oblek mu byl moc velký, nechali jsme se tedy přemluvit a koupili mu v ústavu jiný. Nevím, proč jsem je vůbec poslouchala.

Jednou v noci jsem se vzbudila a slyšela jsem, jak mi otec chodí nad hlavou. Postel v jeho pokoji nikdy nevydrží ustlaná a dveře se neustále otevírají a zavírají. Ani kočka nechce jít nahoru a někdy sedí pod schody a sleduje věci, které já nevidím. Chvilí zírá, potom zavřískne, jako kdyby jí někdo šlápl na ocas, a uteče.

Můj nevlastní otec býval spiritistou a věřím, že se jen snaží mojí dceři ukázat, že smrtí nic nekončí. Ale dceři je jedenáct, potřebuje normální život, musí spát ve svém pokoji a ne u mě. Napadá mě jediná možnost, totiž najít tatínkovi nový domov. Svět je plný lidí, kteří věří v život po smrti, a já jim mohu nabídnout důkaz.

Prodám ducha svého nevlastního otce nejvyšší nabídce. Duši samozřejmě mě nelze prodat, ale domnívám se, že přijde do vašeho domu a bude s vámi bydlet, když ho hezky přivítáte. Jak jsem řekla, když zemřel, byl zrovna u nás a vlastní domov neměl, jsem si tedy jistá, že půjde tam, kde bude vítán. Nemyslete si, že jde o nějaký podvod nebo kanadský žertík, že si od vás vezmu peníze a nic vám nepošlu. Výherce aukce dostane za své peníze i něco hmatatelného. Pošlu mu otcův nedělní oblek. Jestli se jeho duch na něco upíná, musí to být právě ten oblek.

Je to velmi pěkný klasický oblek vyrobený firmou Great Western Tailoring. Má jemný šedostříbrný proužek, bla bla bla, saténovou podšívku, bla bla...“ Danny přestal číst a ukázal na obrazovku. „Koukni na ty míry, šéfe. Přesně by ti seděl. Nejvyšší nabídka je zatím osmdesát babek. Jestli chceš ducha, vypadá to, že bys ho tak za stovku mohl získat.“

„Koupíme ho,“ řekl Jude.

„Vážně? Mám přihodit na sto dolarů?“

Jude přimhouřil oči a zadíval se na výzvu hned pod popisem draženého předmětu – Koupit okamžitě: 1000 dolarů. A pod tím: *Klikněte pro okamžitou koupi a ukončení aukce!* Ukázal na nápis prstem a poklepal na sklo.

„Dáme rovnou tisícovku a je vymalováno.“

Danny se otočil na židli. Zazubil se a zvedl obočí. Danny měl vysoká, klenutá obočí jako Jack Nicholson a uměl s nimi mistrně zacházet. Možná čekal nějaké vysvětlení, ale Jude nevěděl, jestli by dokázal vysvětlit, byť jen sám sobě, co ho vede zaplatit tisíc dolarů za starý oblek, který nejspíš nemá cenu ani pětiny té částky. Později ho napadlo, že by to byla dobrá reklama: *Judas Coyne si koupil poltergeista*. Fanoušci takové his-

torky milují. Ale to až později, v ten okamžik myslel jen na jedno – věděl, že chce ducha koupit.

Jude znovu vykročil s úmyslem podívat se do patra, jestli už se Georgia oblékla. Před půlhodinou jí řekl, ať už vstane, ale předpokládal, že ji najde ještě v posteli. Měl pocit, že tam chce zůstat tak dlouho, až se jí podaří vtáhnout ho do vytoužené hádky. Bude tam sedět ve spodním prádle a pečlivě si lakovat nehty na nohou na černo. Nebo bude mít otevřený notebook, prohlížet stránky s gotickými doplňky a hledat dokonalý šperk, který by si mohla zapíchnout do jazyka, jako by jich ještě měla málo... Najednou se při myšlence na brouzdání po internetu zarazil a něco ho napadlo. Ohlédl se na Dannyho.

„Jak jsi to vlastně našel?“ zeptal se a ukázal hlavou na počítač.

„Přišlo to e-mailem.“

„Od koho?“

„Ze stránek té aukce. Poslali nám e-mail, v němž stálo: ‚Všimli jsme si, že jste dříve nakupoval podobné předměty a myslíme si, že by vás tento mohl zajímat.‘“

„My jsme už takové věci kupovali?“

„Asi nějaké okultní zboží.“

„Já jsem od nich nikdy nic nekoupil.“

„Možná koupil a nepamatuješ si to. Možná jsem ti něco koupil já.“

„Zkurvený LSD,“ ulevil si Jude. „Kdysi jsem míval dobrou paměť. Na střední jsem chodil do šachového kroužku.“

„Vážně? To je teda bomba.“

„Co? Že jsem chodil do šachového kroužku?“

„Ano. Je to takové... podivínské.“

„To jo. Ale místo figurek jsme hráli s usekanými prsty.“

Danny se rozesmál – až moc snaživě, svíjel se v křečích a utíral si imaginární slzy. Ten podlézavý malý parchant.

2 Oblek přišel v sobotu ráno. Jude už byl vzhůru a venčil psy. Angus vyletěl v okamžiku, kdy auto poštovní služby zastavilo, a vytrhl Judovi z ruky vodítko. Skočil k boku zaparkovaného auta, z tlamy mu létaly sliny a tlapami zuřivě škrábal na dveře řidiče. Ten zůstal sedět a díval se na psa

klidným, ale zkoumavým pohledem vědce prohlízejícího si mikroskopem nový kmen Eboly. Jude chytil vodítko a trhl za něj, prudčeji, než zamýšlel. Angus se svalil na bok do prachu, potom sebou mrskl, vyskočil a zavrčel. Teď už se však přidala i Bon, napínala vodítko, které Jude držel v druhé ruce, a její pronikavý štěkot ho bodal do uší.

Protože byl příliš daleko od stodoly a psího kotce, než aby je vlekl tam, odtáhl Jude zuřivě se vzpouzející psy přes dvůr ke vchodu. Prostrčil je dveřmi a zabouchl za nimi. Zvířata se okamžitě za hysterického štěkotu začala vrhat na dveře, až se otrásaly. Pitomá psiska.

Jude se odšoural zpátky k příjezdové cestě a dorazil k autu právě ve chvíli, kdy se zadní dveře s kovovým rachocením otevřely. Doručovatel stál uvnitř. Seskočil na zem s dlouhou plochou krabicí v podpaží.

„Ozzy Osbourne má špiclíky,“ pravil. „Viděl jsem je v televizi. Malí roztomilí čoklíci, velcí jako kočky. Nechcete si pořídit taky takové?“

Jude si beze slova vzal krabicí a vrátil se do domu.

Odnesl si zásilku do kuchyně. Položil ji na pult a nalil si kávu. Instinkt a zvyk ho nutil vstávat brzo. Když jel na turné nebo nahrával, zvykl si chodit do postele v pět ráno a spát přes den, ale ponocování pro něj nebylo přirozené. Na turné se budil ve čtyři odpoledne se špatnou náladou a bolestí hlavy, zmatený, kam se podělo tolik hodin. Všichni kolem mu pak připadali jako podvodníci, bezcitní vetřelci s gumovými maskami kamarádů, a potřeboval notnou dávku alkoholu, aby zase začali vypadat normálně.

Jenže na turné byl naposledy před třemi lety. Doma ho alkohol nezajímal a spát chodil většinou v devět. Ve čtyřiapadesáti se vrátil k rytům, které ho provázely už od dob, kdy se jmenoval Justin Cowzynski a bydlel na otcově prasečí farmě. Ten negramotný hajzl ho vytáhl za vlasy z postele, pokud ho tam našel ještě po východu slunce. Bylo to dětství plné bláta, štěkajících psů, ostnatého drátu, polozbořených baráků na farmě a kvičících prasat s kůží plnou olupující se špíny a s rozplácými rypáky. Málokdy potkal člověka, jen matku, která většinu dne proseděla v kuchyni s mrtvým, prázdným pohledem jako po lobotomii, a otce, který vládl pozemku plnému prasečího hnoje a ruin svým zlostným smíchem a pěstmi.

Jude tedy vstal už před několika hodinami, ale ještě nesnídal, a když do kuchyně vešla Georgia, právě si smažil slaninu. Georgia měla na sobě

jen černé kalhotky, ruce měla založené přes malá, bílá, piercingem propíchnutá prsa, černé vlasy se jí zacuchaly do hebkého vrabčího hnízda. Ve skutečnosti se nejmenovala Georgia. Ani Morfina, přestože se pod tím jménem dva roky svlékala. Jmenovala se Marybeth Kimballová, tak jednoduše, obvykle, že se smála, když mu to poprvé říkala, jako by ji to uvádělo do rozpaků.

Jude poznal celý zástup gotických slečen, které se svlékaly nebo vykládaly budoucnost, případně se svlékaly a k tomu vykládaly budoucnost, hezkých holek s ankhy na krku a černě nalakovanými nehty. Vždycky jim říkal jménem státu, z něhož pocházely, což se málokteré líbilo, protože jim tak připomínal osobu, kterou se snažily vši silou svého děsivého make-upu vymazat. Těhle bylo dvacet tři.

„Zatracení psi pitomí,“ řekla a patou jednoho odstrčila. Psi se motali Judovi kolem nohou, vzrušení vůní slaniny. „Vzbudili mě, sakra.“

„Možná už bylo sakra načase vstát. Nenapadlo tě to?“ Nikdy nevstávala před desátou, pokud nemusela.

Sehnula se do ledničky pro pomerančový džus. Jude si užíval výhled, líbilo se mu, jak se prádlo zařezává do až moc bílých pŕelek zadku, ale když pila z krabice, odvrátil pohled. Nechala krabici na pultu. Kdyby ji neuklidil, džus by se zkazil.

Líbilo se mu, jak ho gotičky zbožňují. Ještě víc se mu líbil sex, jejich pružná, atletická, potetovaná těla a perverzní choutky. Kdysi byl však ženatý se ženou, která používala sklenici, věci uklízela na jejich místo a ráno četla noviny. Chybělo mu povídání s ní. Povídání dvou dospělých. Nebyla striptérka. Nevěřila na předpovídání budoucnosti. Byl to vztah dvou dospělých.

Georgia nožem na maso rozdělala krabici a nuž zapatlaný lepicí páskou odložila na pult.

„Co to je?“ zeptala se.

V krabici byla zabalená další krabice. Vězela tam těsně a Georgia s ní musela chvíli škubat, než se jí podařilo vytřepat ji na pult. Krabice byla velká, lesklá, černá a měla tvar srdce. Podobně bývají někdy zabalené bonboniery, ovšem tahle byla příliš velká a navíc bonboniery bývají růžové nebo třeba žluté. Mohla by to být krabice s prádlem – jenže nic takového pro ni neobjednal. Zamračil se. Netušil, co by mohlo být uvnitř a zároveň se ho zmocnil pocit, že by to měl vědět, že v krabici ve tvaru srdce leží něco, co očekával.

„To je pro mě?“ zeptala se Georgia.

Sundala víko, vytáhla obsah a zvedla ho, aby se mohl podívat. Oblek. Někdo mu poslal oblek. Černý a staromódní. Detaily nebyly vidět přes igelitový pytel, v němž byl zabalený. Georgia ho držela za ramena před sebou, jako kdyby se chystala zkusit šaty, ale nejdřív chtěla znát Judův názor. Sledovala ho tázavým pohledem a mezi obočím měla půvabnou vrásku. Nejdřív si nemohl vzpomenout, nevěděl, proč mu ho někdo poslal.

Otevřel ústa, aby řekl, že nemá ponětí, ale místo toho se slyšel, jak říká: „Oblek toho mrtvého.“

„Co?“

„Ten duch,“ rozpomínal se Jude. „Koupil jsem si ducha. Jedna žena byla přesvědčená, že ji pronásleduje duch nevlastního otce. Proto ho vystavila na prodej na internetu a já jsem ho koupil za litr. Tohle je jeho oblek. Ona si myslí, že v něm ten duch sídlí.“

„Skvělé,“ řekla Georgia. „Budeš ho nosit?“

Překvapila ho vlastní reakce. Po zádech se mu rozběhli mravenci a naskočila mu husí kůže. Na jeden nepatrný okamžik mu to pomyšlení přišlo obscénní.

„Ne,“ odpověděl a Georgia po něm vrhla překvapený pohled, protože v jeho hlase zaslechla něco studeného a monotónního. Ušklíbla se o něco víc a Jude si uvědomil, že to sice neznělo přímo vystrašeně, ale přece jen dal najevo slabost. Proto dodal: „Neseděl by mi.“ I když po pravdě řečeno měl duch za života zhruba stejnou výšku a váhu jako on.

Georgia pronesla: „Možná bych ho mohla nosit já. Sama mám tak trochu neklidného ducha. A v mužském oblečení vypadám k sežrání.“

A zase: pocit odporu, mravenci na kůži. Neměla by si to oblékat. Zneklidnilo ho i to, že o tom jen žertuje, přestože nedokázal určit proč. Nemínil jí dovolit, aby si oblek vzala na sebe. Nedokázal si v té chvíli představit nic odpornějšího.

A to už něco znamenalo. Judovi máloco přišlo tak odpuzující, aby o tom nebyl schopný přemýšlet. Nebyl zvyklý cítit znechucení. Nic nelidského mu nebylo cizí, třicet let se díky tomu dobře živil.

„Vezmu ho nahoru, než vymyslím, co s ním udělám,“ pokusil se o přezíravý tón, ale moc se mu nepovedl.

Georgia ho sledovala, překvapená, že ho vidí vyvedeného z míry. Stáhla z obleku igelitový pytel a stříbrné knoflíky se zaleskly. Oblek byl tmavý jako havraní křídla, ale knoflíky velké jako čtvrtáky mu dodávaly venkovský charakter. Stačilo by přidat úzkou kravatu a vznikl by kostým, jaký by si na sebe při vystoupení vzal Johnny Cash.

Angus začal štěkat vysokým, ječivým, vyděšeným štěkotem. Přikrčil se na zadních, stáhl ocas a vyděšeně před oblekem couvl. Georgia se zasmála.

„Je v něm vážně duch.“

Přidržela oblek před sebou a zamávala jím, kráčela s ním k Angusovi, útočila na něj jako toreadorka s muletou. Když se přiblížila, zasténala hrdelním, táhlým hlasem bloudící duše a oči jí svítily radostí.

Angus zacouval, narazil do stoličky u kuchyňského pultu a stolička se s rámusem svalila. Bon s ušima přitisknutýma k hlavě vykukovala zpod starého špalku na maso plného skvrn od krve. Georgia se opět zasmála.

„Přestaň blbnout,“ řekl Jude.

Georgia po něm vrhla drzý, perverzně spokojený pohled – pohled dítěte pálícího mravence lupou – a potom zkřivila tvář bolestí a vykřikla. Zaklela a chytila se za pravou ruku. Oblek odhodila na pult.

Na špičce palce jí nabobtnala jasná kapka krve a s tichým *plesk* upadla na dlážděnou podlahu.

„Kruci. Pitomý špendlík.“

„Vidíš, co děláš.“

Probodla ho pohledem, ukázala mu zvednutý prostředníček a odešla. Jude vstal a uklidil džus zpátky do lednice. Nůž hodil do dřezu, chopil se utěrky, aby utřel z podlahy krev – a potom se mu pohled zastavil na obleku a Jude zapomněl, co se chystal udělat.

Uhladil ho, složil rukávy na prsa, opatrně prohmatl látku. Nenašel žádné špendlíky, nic, o co by se Georgia mohla poranit. Jemně uložil oblek zpátky do krabice.

Jeho pozornost upoutal štiplavý zápach. Podíval se na pánev a zaklel.

Slanina se spálila.

3 Položil krabici na polici vzhadu ve skříni a rozhodl se, že na ni nebude myslet.

4 Chvilí před šestou procházel kuchyní, aby si vzal klobásky na gril, když vtom zaslechl v Dannyho kanceláři šeptání.

Trhl sebou a zarazil se. Danny odešel domů už před hodinou a kancelář byla zamčená, měla by být prázdná. Jude naklonil hlavu a poslouchal, soustředil se na tichý syčivý hlas... a vzápětí poznal, co slyší, a jeho tep se uklidnil.

Nikdo tam nebyl. Mluvil rádio. Jude si tím byl jistý. Hluboké tóny nebyly dost hluboké, sám hlas byl trochu zploštělý. Zvuky dokážou naznačovat tvary, malovat obraz prostředí, v němž se zrodily. Hlas ve studni má hlubokou, zakulacenou ozvěnu, zatímco hlas ve skříni zní skřípnutě, veškerá plnost se z něj vytratí. V hudbě je určitá geometrie. Jude slyšel hlas zamčený do krabice. Danny zapomněl vypnout rádio.

Otevřel dveře do kanceláře a strčil dovnitř hlavu. Světla byla zhasnutá, a protože slunce zapadalo na druhé straně budovy, místnost se ponořila do modravého stínu. Aparatura v kanceláři byla třetí nejhorší v domě, což znamenalo, že byla pořád lepší než většina domácích aparatur – hromada součástek Onkyo ve skleněné skříni vedle chladice na vodu. Údaje na displejích svítily živou, nepřirozenou zelení, barvou objektů viděných brýlemi pro noční vidění, až na jedinou, žhnoucí, svislou rudou čáru, rubínovou značku ukazující frekvenci, na níž bylo rádio naladěno. Čára byla uzoučká, tvaru kočičí zorničky, a zírala do místnosti s nehybnou mimozemskou zvědavostí.

„...jak hodně se v noci ochladí?“ ptal se muž v rádiu nakřáplým, téměř drsným hlasem. Soudě podle hvízdání při výdechu byl nejspíš tlustý.

„Máme se bát, že budeme ráno sbírat zmrzlé tuláky?“

„Tvoje starost o blaho bezdomovců je dojemná,“ pravil druhý muž, tentokrát tenkým, pisklavým hlasem.

Byla to stanice WFUM, kde se většina kapel jmenovala po smrtelných chorobách (Anthrax) nebo nevábných tekutinách (Žluklá Krev) a kde moderátoři mluvili hlavně o filčkách, striptérkách a různých ponižujících záležitostech spojených s chudými, postiženými a starými lidmi, což jim připadalo zábavné. Protože víceméně pořád hráli Judovu muziku, nechával Danny rádio naladěné na jejich stanici coby vyjádření loajality a obdivu. Jude měl podezření, že Danny ve skutečnosti nemá oblíbenou hudbu, nic, co by se mu líbilo nebo naopak nelíbilo, a rádio má puštěné jen jako kulisu, zvukovou obdobu obrázku na pozadí pracovní plochy na monitoru počítače. Kdyby pracoval pro Enyu, vesele by si při vyřizování e-mailů a faxů pobrukoval keltské melodie.

Jude se vydal k aparatuře, aby ji vypnul, ale ušel jen pár kroků a zarazil se, protože si na něco vzpomněl. Před hodinou byl venku se psy. Stál na konci prašné cesty a užíval si, jak ho čerstvý vzduch štípe do tváří. Někdo pálił suché větve a spadané listí a lehké aroma kouře, které se neslo až sem, se Judovi také líbilo.

Z kanceláře vyšel Danny a oblékal si bundu. Mířil domů. Na chvíli se zastavili a povídali si – přesněji řečeno Danny stál a mlel pantem, zatímco Jude sledoval psy a snažil se Dannyho neposlouchat. Danny Wooten zkrátka uměl zkazit chvíli ticha.

Ticha. Kancelář za Dannym byla tichá. Jude si pamatoval krákorání vran a plynulý proud Dannyho žvanění, ne však zvuk rádia z kanceláře. Byl si jistý, že kdyby bylo zapnuté, slyšel by ho. Sluch měl pořád stejně citlivý jako dřív. Kupodivu přežil všechno, čím se ho Jude v uplynulých třiceti letech snažil zničit. Pro srovnání, Judův bubeník Kenny Morlix, druhý a poslední člen původní kapely, který ještě žil, měl tak silný šelest v uších, že neslyšel ani vlastní ženu, když mu ječela přímo do obličeje.

Jude opět vyrazil k rádiu, ale připadal si nějak nesvůj. Nešlo o jednu určitou věc. Všechno dohromady bylo takové divné. Šero v kanceláři a žhnoucí rudé oko zirájící z tváře aparatury. Myšlenka, že před hodinou, kdy si Danny v kanceláři zapínal bundu, nebylo rádio zapnuté. Myšlenka, že kanceláři nedávno někdo prošel a ještě tu může někde být, možná se dívá pootevřenými dveřmi z temného záchoda – trochu paranoidní, což na Juda moc nesesedlo, ale přesto ho to napadlo. S pohledem upřeným na dveře se natáhl po vypínači, i když už rádio ani neposlouchal. Přemýšlel, co by udělal, kdyby se dveře začaly otevírat.

Hlasatel pokračoval s předpovědí počasí: „...chladno a sucho, protože fronta vytlačuje teplý vzduch na jih. Mrtví stahují živé dolů. Dolů do chladu. Dolů do jámy. Zemře–“

Judův palec se dotkl vypínače a rádio vypnul, vzápětí si však Jude uvědomil, co moderátor říkal. Trhl sebou, lekl se a znovu bodl prstem do vypínače, aby přivolal jeho hlas zpět a dozvěděl se, o čem to sakra mluvil.

Jenže počasí skončilo a na řadě byl moderátor s muzikou. „...takže nám nejspíš umrznou uši. Zato Kurtovi Cobainovi je v pekle teplo. Dáme si něco od něj.“